

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

IV. An vnio nectens partes essentialis corporis naturalis sit vna
simplexque, vel potius multiplex?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

vnione absoluta homo non duabus, sed tribus partibus constaret, nimirum materia, & forma, & entitate illa absoluta; quæ cum non minus absoluta, nec magis modalis sit, quam materia, aut forma, certe non est, cur minus pars hominis, quam alterutra earum dici debeat.

- 24 Rursum argumentor ad homines; quia aduersarij non concedunt parietem etiam diuinitus album fieri posse absque qualitate, quæ seipsa albedo sit; neque, quod perinde est, possibilem admittunt qualitatem, quæ non per seipsam, tanquam per adæquatam formam, parietem album denominet, sed potius, per seipsam, & substantiam parietis, tanquam per formam adæquatam, & totalem, id tribuat denominationis. At quod hoc consequens sequatur, ita contra Recentiores ostendo: sicut paries de facto denominatur albus per qualitatem, quæ seipsa sola albedo sit, ita de facto materia vnitur formæ per modum, qui se solo vnio sit: sed hoc non obstante materia diuinitus vniri potest formæ per entitatem absolutam, quæ se sola vnio non sit, vt putant ij, quibus eum disputamus. Similiter ergo in præfenti, &c.

- 25 Contra modalitatem vnionis ex suppositione, quod distinguatur realiter ab extremis, nulla sunt vilius momenti argumenta. Ceterum contra vnionis realem distinctionem ab extremis arguit primò Nominales, ac quidam Thomistæ. Vnio illa à materia, & forma realiter distincta vnitur materiæ: at non per aliam vnionem superadditam: aliàs huic superaddi deberet alia, & sic in infinitum: Similiter ergo materia, & forma vniri possunt absque vnione distincta, & si possunt, debent, ne scilicet, sine necessitate multiplicentur entitates. Deinde materia immediatè vnitur formæ: quod si medià vnione realiter distincta ei vniretur, sanè non nisi mediatè ei esset vnita.

- 26 Ad primum horum respondeo, modum illum vnionis, qui intericitur inter materiam, & formam nec diuinitus existere posse, quin ambas, & sibi quatenus ab eis distinguitur, & inter se inuicem vniant: vnde mirum non esse, si se solo, & absque præsidio alterius modi distincti materiæ vniantur: quæ ratio in materia, & forma non militat, cum simul existere possint absque eo quod vniantur. Ad secundum dico, materiam vniri immediatè formæ, quia inter vtrumque nihil mediæ absolutum, vi cuius vniantur, (sicut inter caput & pedes mediatur corpus, in quo vniantur, quæ ob id mediatur tantum vniantur,) sed tantum quid modale, habens se præcisè tanquam ratio vniendi. Sic facultas intellectiua & voluntas immediatè cognoscere, & amare dicuntur, esto inter illos, & earum obiecta cognitio, & amor mediant, videlicet, quia nisi tanquam ratio cognoscendi, & amandi ita non mediant. Aliis exemplis breuitatis causa supersedeo.

CAPVT IV.

An vnio neccens partes essentielles corporis naturalis sit vna simplexque, vel potius multiplex?

- 27 Vnionem formæ substantialis cum materia simplicem realiter esse, & ex duabus realiter distinctis minimè compositam existimant P. Sitar. disp. 13. Metaph. sect. 9. n. 15. Vasq. de incarnat. tom. 1. q. 2. art. 3. d. 1. q. 2. n. 24. Arriaga disp. 4. phys. sect. 2. subf. 3. & Rubius l. 1. phys. tract. 2. q. 6. n. 66. ac Chrysostomus Cabero tract. 1. phys. dub. 2. disp. 5. Baltaz. Tellez disp. 2. 5. Physic. sect. 2. conclus. 2. Bernard. disp. 1. 1.

de incarn. sect. 5. n. 50. ac Compton. disp. 14. physic. sect. 6. plerique Recentiores, & antiqui. Quorum sententiam quoad præcipuum questionis punctum sequor; quoad nonnulla tamen ab iis dissensurus, & cum Authoribus contrariæ opinionis consensurus. Quid ergo arbitrer, quatuor assertionibus expono.

Quarum prima sit. Materializatio ne diuinitus ab informatione potest realiter distingui. Materializatio est vnio, quæ materia formæ vnitur, eamque intrinsecè recipit; informatio est vnio, quæ forma vnitur materiæ, eamque intrinsecè informat: has autem nec de potentia absoluta realiter distinctas inueniri posse, in hunc modum suadeo. Per eandem realiter vnionem, per quam materia vnitur formæ, non potest forma etiam diuinitus materiæ vicissim non vniri: vnio ergo materiæ cum formæ, siue materializatio ne potest distingui realiter ab vnione formæ cum materia, quæ informatio dici consuevit. Antecedens probatur; quia idem realiter est materiam vniri formæ, ac formam vniri materiæ, sicut idem realiter est me verbi gratia, amare obiectum, eique affectiue vniri, ac obiectum amari à me, mihi que affectiue vniri, vt lumine naturæ manifestum est; at materiam vniri formæ, formamque materiæ non est realiter idem pro materiali, cum vtriusque denominationis diuersum materiale sit, materia nimirum & forma; ergo est idem realiter pro formali, siue penes formam modalem, beneficio cuius materia formæ, & forma materiæ vnitur.

At dices, per eandem vnionem, per quam materia intrinsecè vnitur formæ, formam etiam vniri materiæ; ceterum non intrinsecè, sed extrinsecè; haud secus ac per eandem formam voluntas intrinsecè obiectum amat, & obiectum extrinsecè ab ea amatur: quare necessarium esse aliam vnionem realiter distinctam, per quam forma materiæ intrinsecè vniantur: quæ, cum informatio sit, sicut & vnio materiæ intrinsecè materializatio, sanè informatio à materializatione realiter distinguetur. Contra tamen sic argumentor: quia vnio debet esse intrinseca ei, cui physicè vnitur, vt supra c. 2. ostendi: at materializatio formæ physicè vnitur, aliàs vtrumque extremum minimè vnitura: ergo est intrinseca formæ, ac proinde informatio. Confirmatur, & declaratur: si qua de causa materializatio non esset intrinseca formæ, maxime quia in ea non recipitur, nec eam perficit; quod autem hæc ratio non obstat, declaratum est citato c. 1. & quamuis obstat, id obstaculi facillè potest repelli dicendo, vt statim dicetur, materializationem, etiam in forma recipi, eamque perficere necessariò debere.

Secunda assertio sit. Materializatio, & informatio virtualiter intrinsecè distingui debent, ita vt oppositum nec diuinitus possit accidere. Probatur, quia si materializatio etiam virtualiter intrinsecè esset informatio, sanè idem omnino esset materializare, & informare: quare materia formam materializans seu recipiens, eam informaret; & forma materiam informans, eam materializaret, seu reciperet: quæ ratio quia cognitio virtualiter intrinsecè representatio est, fieri nequit, quin quidquid cognoscit, id ipsum representet, & è conuerso. Præterea (quod absurdus est) si materializatio, & informatio nec virtualiter distinguuntur, materia seipsam recipiet, & materializabit, ac forma seipsam informabit: siquidem materializatio, & informatio in opposita sententia eas ne virtualiter distinguente idem fundamentum, eundemque terminum fortiri debent: quare materializatio habebit pro termino materiam, sicut informatio eam pro termino fortitur: atqui materia per materializationem necessariò

fariò materializat, seu recipit terminum materializationis; sicut intellectus per cognitionem cognoscit: materia ergo se ipsam materializabit, seu recipiet: atque hac eadem ratione concludi potest, quod forma, in aduersariorum principiis, semetipsam debeat informare.

31 Ex his, quæ vnioni essentialia sunt, facile colligi potest, quo pacto existat, & quid de ea sit de facto dicendum. Quare tertia assertio sit. Vnio compositi substantialis de facto simplex, & vna est in corpore quouis naturali, non verò realiter composita, & multiplex. Probatur primò, quia si esset realiter multiplex, sanè vna esset solum informatio, & alia solum materializatio, vt omnes aduersarij fatentur: sed informatio, & materializatio realiter alia, & alia vnio esse nequit, vt assertione prima demonstratum manet: quocirca qui duplicem vnionem in composito substantiali adstruunt, eo ipso duas informationes, dualq; materializationes absurdissime inuehūt, cum quæuis vnio duarum quas ponūt, simul sit informatio, simulque materializatio.

32 Rursus probatur assertio illa tertia. Si vnio compositi substantialis esset realiter multiplex, certè altera vni tantum extremo intrinseca esset, altera alij: altera item in vno tantum extremo reciperetur, & altera in alio: neque non altera vnum tantum perficeret extremum, altera verò aliud: at hoc planè impossibile est: ergo, &c. Maior est aduersariorum. Minor probatur: quia quæuis vnio alterutri extremo intrinseca non esse non potest, vt supra ostensum. Quæuis etiam in alterutro extremo recipi debet: ideo enim forma materialis in materia recipitur, quia ita ei annexa est, eaque necessitate illam perficit, vt sine illa naturaliter esse, aut conseruari nequeat.

33 Quod quæuis etiam vnio earum, quas asserunt aduersarij, vtrumque extremum perficere debeat, ita suadet. Vnio perficit extremum, in quo recipitur, vt vel iis, quibus cum disputamus, solemne est: at in vtroque extremo quæuis earum vnionum necessariò recipitur, vt proximè supra perstrinxi. Ad hoc vnio perficere potest extremum, in quo nullatenus recipitur, si non recipi potis est: quamuis ergo quæuis vnionum compositi substantialis in vtroque eius extremo non recipiatur, vtrumque tamen perficiet. Antecedens suadet primò: quia Verbum humanitatem, in qua non recipitur, siue à qua in genere causæ materialis non causatur, nec potest, infinitè perficit. Secundò: quia anima rationalis materiam, à qua materialiter non dependet, adhuc complet, & perficit. Tertiò: quia quæuis forma per materiam perficitur, cum tamen ab ea recipi nequeat: nihil ergo falsius, quam vnionem perficere non posse id extremum, in quo non recipitur.

34 Respondebis cum P. Hurtado, vt aliquid perficiat, compleatque aliud, necesse esse, vt immediatè, vel saltem mediatè siue media vnione sui in alio recipiatur; nec oppositum ex proximè recensitis euincit: siquidem vnio Verbi in humanitate, vniòque animæ rationalis in materia, & huius vnio in forma sustentatur: vnio autem in extremo, in quo non recipitur immediatè, nec poterit mediatè recipi, propterea quod inter vnionem, & extremum vnitum nihil mediet: vnde vnio extremum, à quo immediatè non educitur, nullo modo perficiet.

35 Hæc tamen euasio facile præcludi potest: etenim primò Verbum humanitatem perficit; nec mirum, cum vnio Verbi, sine qua Verbum etiam naturaliter esse potuit, in humanitate sustentetur: à fortiori ergo materializatio formam perficiet, cum informatio, sine qua materializatio ne diuinitus esse potest, in forma

sustentetur. Secundò ad homines: vnio hominis de plurium aduersariorum sententia miraculosè creari potest: at eo in euentu forma hominis materiam, & & materia formam complerent, perficerentque: ad id igitur, vt vnum extremum aliud compleat, ac perficiat, necessarium non est, vt in illo etiam mediatè, siue media vnione sustentetur. Maior probatur: quia in ea hypothese ex materia, & forma coalesceret homo, quod inintelligibile est absque eo, quod partes hominis sese inuicem compleant, & perficiant: quia enim ratione fieri potest, vt materia prima suapte natura non magis homo, quam lapis ab anima tamen rationali fortiatur, quod homo sit, quin ab ea perficiatur? Aut quid est, materiam per animam rationalem compleri, & è diuerso, quam ex vtroque hominem coalescere? Aut cur alioqui anima sciens, & volens denominari nequeat volitione, & scientia, per quas sibi vnitas non perficitur.

Adice, quod creatio, quæ, iuxta plures aduersarios, 36 est modus intrinsecus rei creatæ, hoc ipso eam perficiat: aliàs forma aliqua accidentaliter esset, quæ nihil posset intrinsecè perficere: quo quid magis ridiculum? At creatio in re creatæ, nec mediatè, nec immediatè sustentatur: non mediatè, quia supponitur modus: non immediatè, quia aliàs esset prior, & posterior, quam res creatæ. Tandem essentia diuina relationes diuinas, vt fert verior, communiorque Theologorum opinio, infinitè quidem perficit: at in iis verè non recipitur, nec ab illis materialiter causatur: id enim esset, aliquid in se ipso recipi; & etiam in Deo admitti potentialitatem: similiter ergo in creatis ad perfectionem vnus extremi per aliud haud opus est, vnum in alio recipi.

Vterius principaliter probatur tertia assertio nostra, in hunc modum. Si vnio hominis foret realiter duplex, altera sanè esset spiritalis, altera materialis, vt omnes fatentur aduersarij: sed nulla vnio hominis omnino spiritalis esse potest: ergo, &c. Id suadet: tum, quia quidquid recipitur in materia, materiale eo ipso est: atqui nulla vnio humana est, quæ in vtroque extremo, atque aded in materia recipi non debeat: tum etiam, quia esto vnio aliqua hominis permittatur recipi in sola eius forma, adhuc materialis esse debet: primò, quia materiæ ita intrinsecè annexa est, vt sine ea esse, aut conseruari nequeat: materialis ergo est; haud aliter ac forma equi eodem nomine materialis censetur: secundò, quia creatio materiæ, si fortè modus eius intrinsecus est, nequit non esse materialis: & tamen in materia non recipitur, neque inhaeret, sed solum adhæret; quamuis igitur vnio aliqua hominis, nimirum informatio, dicatur solum adhære materiæ, in eaque minimè sustentari, nihilominus esse poterit materialis.

Enimvero dices cum P. Hurtado, conceptum rei 38 omnino materialis in eo consistere, quod partes inuicem distinctas, extensalesque fortiatur, quibus cum informatio careat, mirum non esse, si, quantumuis materia fixa sit, tamen non materialis, sed prorsus spiritalis censetur. Verum esto admittamus, conceptum rei materialis, & eius à spiritu distinctionem sitam esse in extensione partium, adhuc vnio animæ rationalis cum materia, siue informatio, materialis esse poterit: siquidem partibus extensis, & quarum aliæ extra aliàs sint, necessario gaudet. Quod sic ostendo. Primò quia aliàs cum vi caloris naturalis aliqua particula materiæ deperditur, tota vnio se tenens ex parte animæ deperderetur, nec cum partibus, quas homo retinet, eadem vnione qua antea, vniretur anima, sed potius diuersa; hæcque diuersitas & mutatio singulis momentis

momentis contingeret, cum per omnia momenta, hominis materia dispendium aliquod patitur.

39 Aliter etiam ostēdi potest, ac probari id ipsum: quia pro priori naturā, quo anima intelligitur potens ad actionem nutritiā, etiā intelligitur vnita materiā, materiāque intrinsecē informans: neque non pro postēriori naturā intelligitur alia vnio animā cum materia, siue alia informatio per nutritionem producta: quandoquidem ergo prius, & postērius naturā in eodem instanti reali semper continentur, sane homo necessariō gaudet, simul, vt aiunt, & semel duplici informatione: ac proinde hāc in homine non minus quā in ceteris animantibus extensionem partium sortitur. Antecedens perspicuum est: nam pro illo priori anima est perfectē vnita corpori: sicut enim exercere nō potest nutritionem, nisi vt vnita, ita similiter nisi vt perfectē vnita: sed anima cum corpore non nisi per materializationem & informationem perfectē, & completē vnitur; ambae ergo, & non vna sola pro priori ad actionem nutritiā prae-supponuntur: quo pacto, si homo duplici substantia inaequata polleret, neutra se sola hominem constitueret expeditum ad operandum, sed potius ambe pro priori ad operationes hominis necessario intelligerentur. Aliam porro informationem existere pro postēriori ad nutritionem, per eāque ab anima produci, tam certum est, quam quod anima partibus nutritione acquisitis perfectē vnitur.

40 At dices iterum cum eodem P. Hurt, vbi infra, vnionem spiritualem hominis aliquibus partibus cōstare, nec quouis momēto totā mutari, quia in homine sunt plura minima naturalia, hoc est, plures partes, quarum singulae sufficiunt, & requiruntur, ad hoc vt anima corpori possit infundi: pro numero ergo harum partium, siue minimorum naturalium multiplicatur in homine vniones spirituales: quae quidē spirituales esse possunt, eo quod neque inter se vniantur, nec tot sint, quot sunt partes materiā quas respiciunt, sicut eueniret, si materiales forent: quo fit, vt vnio spiritualis extēsiōe partium vnitarū destituta sit: ex alia verō parte anima rationalis pro priori naturā ad actionem nutritiā per informationem, & materializationem perfectē vnita corpori intelligitur: & singulis momentis tota vnio spiritualis non mutatur, sed praecise aliqua eius portio, ea nimirum, quae respicit minimum illud naturale, cuius particula vi natui caloris assumitur.

41 Ceterum ne hāc satisfaciunt. Primō enim nō est, cur partes informationis inuicē non vniantur, aut cur eius spiritualitati magis obstat, vt partiu distinctarū vnio, quam earundem cum distinctione coniuncta expenetratio, quam tamen aduersarij admittunt. Deinde eadē ratione dici posset, pro numero indiuisibilium materiā, qui quidem innumerabilis est, multiplicari in homine vniones spirituales, absq; praedicio tamen spiritualitatis, eo quod inuicem non vniantur, ac proinde propriē non sint extensae: vnde partes informationis non finitae, ac paucae numero erūt, vt putant aduersarij, sed potius infinitae. Denique quid absurdius, quam non mutatis extremis nihilominus eorum vnionem singulis momentis subito variari? At iuxta eos, quibus cum disceptamus, non mutata forma spirituali, nec minimi naturalis bona parte, adhuc earum variaretur vnio, ob particulam scilicet eius minimi, quam noxius, ac vitā contrarius calor absumit.

42 Assertio quarta sit: in corpore naturali, atque completo est de facto inter eius partes essentialēs vnio virtualiter multiplex, siue, vt alij loquuntur, ratione ratiocinata distincta. Huius assertionis probatio non est operosa, sed potius facilis, iis suppositis, quae assertionem secunda statui: ibi enim demonstratum manet informationem, & materializationem virtualiter inter se

distinguiat in corpore quouis naturali est informatio, & materializatio, ac neutra sola, aut sine altera.

C A P V T V.

Dissoluntur argumenta quaedam contra simplicitatem vnionis essentialis in corpore naturali.

Vnionem corporis naturalis, atque completi realiter simplicem non esse, sed compositam ex duabus distinctis, quarum alia se teneat ex parte materiā, & alia, ex parte formae censent Duran. in tert. disp. 15. q. 3. Cabrera 3. p. q. 21. a. 4. disp. 8. Montefinos 1. 2. q. 1. disp. 1. fine, Paulus Aresius lib. de gener. q. 16. c. 1. nosterque Valentin. de Herice in manuscriptis philosophicis, ac Hurtad. de Mendoza d. 5. phys. l. 7. qui plus ceteris opinionem hāc illustrauit, ac locupletauit. Pro qua prima, & potissima ratio sic habet. Vnio compositi substantialis, & naturalis in vtroque extremo recipitur, & sustentatur: vna realiter recipi nequit, aut sustentari in duobus extremis: ergo, &c.

43 Maior argumenti probatur, tum quia non est potior ratio, cur in vno, quam in alio extremorum recipitur vnio; siquidem vtrumque verē vnit, & afficit: tum etiam, quia alias vtrumque extremum non perficeret: qua ratione vnio hypostatica Verbum non perficit, quia in eo non recipitur, nec sustentatur. Minor suadet, quia vnum duntaxat extremum est sufficiens causa materialis vnus vnionis, vt cernere est in mysterio incarnationis, vbi vnio hypostatica in solo vno extremo, nimirum humanitate, tanquam in causa materiali sufficienti, & adaequata suscipitur; in Verbo verō nequaquam, quod tam exploratum est, quam quod Verbum non possit in tempore pati, aut mutari: vna igitur vnio in vtroque extremo simul, & semel suscipi nequit; aliās duas causas materiales adaequatas sibi videret, haud aliter, ac si idem candor duos parietes afficeret.

45 Respondeo: vna, eademque vnio in vtroque extremo corporis naturalis simul recipitur, vt ostensum est, capite praecedenti: ceterum ob id ea sibi non vindicat duplicem causam materiale adaequatam, quia ita ab vtraque per se ipsam essentialiter in genere causae materialis pendet, vt sine alterutra esse nequeat etiam diuinitus: quod arguit, alterutram earum causarum materialium non esse adaequatam, ac per se sufficientem, sed potius inadaequatam, & partialem. Exemplum autem vnionis hypostaticae solum conuincit, quodlibet extremorum causam adaequatam, & sufficientē vnionis alicuius esse posse; nimirum si vnio talis sit, quae ab vno solum extremo in genere causae materialis essentialiter pendeat; qualis suapte natura est vnio hypostatica; secus vero cuiuscumque vnionis, cum plures, immo pleraque vniones ab vtroque extremo in genere causae materialis essentialiter pendeant.

46 Roges, cur potius vnio hypostatica ab vno solo extremo in genere causae materialis essentialiter pendeat, potius quā vnio compositi substantialis naturalis? Respondeo, rationem iuxta nostra principia esse in promptu, ac satis perspicuam: namque vnio compositi substantialis naturalis ita intrinsecē afficit, & perficit vtrumque extremum, vt sine iis nullatenus fieri, aut conservari possit: quid mirum ergo, si in vtroque sustentetur? At vnio hypostatica solum humanitatem perficit, eo quod humanitas sola perfectibilis sit: Verbum autem non perficit, eo quod ratione suae infinitatis extrinsecus perfectibile non sit: qua ratione intellectio constituta in lapide eum intelligentem non denominaret, eo quod lapis intelligentiae incapax sit: Vnde vnio hypostatica in sola humanitate, non verō in hypostasi Verbi sustentatur.

E

Recen